

freds. (Pöngel). Han er jo ene om Yttringerne, og flere Medborgere have ment sig ærefornærmede ved disse. Nu er det ganske vist saavel af den ærede Ordfører som af flere ærede Medlemmer fremhævet, at Yttringerne ikke kunne siges af angaa bestemte disse enkelte Mænd. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds har kun nævnt Struebrækkerne i sin Almindelighed. Imidlertid kunde jeg dog i hvert Fald ønske, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds, som rimeligvis vil tage Ordet, inden Forhandlingen slutter, vilde her i Thinget tage Ordet for, at han ikke har sigtet til eller havt til Hensigt personlig at ærekrænke disse Mænd, som have bedt om Thingets Samtykke til at drage ham til Ansvar. Vil han afgive en saadan Erklæring, finder jeg, at deri kan ligge tilstrækkelig Opreisning for de nævnte Mænd, og saa mener jeg, at Thinget ogsaa kan — i alt Fald vil jeg da kunne det — stemme mod Mindretallets Indstilling for hans Bedkommende. Skulde det ærede Medlem derimod ikke være til Sinds at afgive en saadan Erklæring, altsaa lade sine Yttringer staa saaledes, at de saa omtrent — kan man sige — ramme Hvemsomhelst, kan det, naar Yttringerne saaledes en Gang ere dragne frem fra de nævnte Mænd, stærkt faae Udseende af, at der er sigtet til dem. Jeg vil, da jeg har Ordet, føie til, at hvorvel jeg selvfølgelig kan indrømme, at der i det Mindste til Tider og under visse Forhold kan være Anledning for Arbeidere til at nedlægge Arbeidet og til ogsaa at formane Kammerater til ikke at gjenoptage det, medmindre Overenskomst opnaas, er det dog min Mening, at det vilde være uheldigt for Samfundet, hvis man paa en Maade, om end ogsaa halvt indirekte, gav en Slags Billigelse af, at de enkelte Arbeidere kunde ligesom have det i deres Magt at fortroedige Andre, der ere tilbøielige til at fortsætte det omtalte Arbeide, som de Første ere gaaede fra. Det er jo en Kjendsgjerning, at den ene Arbeider er ikke ganske fornøiet med den samme Løn som den anden, lige saa lidt som enhver Arbeider udfører enten lige saa meget eller lige saa godt Arbeide som den anden, og det turde maasse endog saa undertiden hænde, at de Arbeidere, der helst vilde have Arbeidet bedst betalt, ikke just altid levere enten det meste eller det bedste Arbeide. Kort sagt, jeg gaar ud fra, at det Tilfælde kan tænkes undertiden, at der kan være Mænd, som grumme gjerne vilde have Arbeide, det Arbeide, som Andre finde er lønnet for daarligt og ikke vilde have. Skulde der altsaa ligesom lægges en Slags Pres paa Noget,

fordi de, kort sagt, i deres fuldstændige frie Erhverv og Konkurrence gaa hen og optage det Arbeide, som alle Andre have forladt, tror jeg nok vi let vilde komme ind paa et forkert Spor. Jeg tror, at ligesom vi i alle Retninger ønske Frihed for os selv — det gjør naturligvis Enhver — skulle vi ogsaa unde Andre den. Der kan ikke være Tale om, at den Ene eller den Anden, i hvilken Stilling han end er, Høi eller Lav, har nogen berettiget Udgang eller Veilighed til at formene Andre at tage et Arbeide, som de selv have forladt. Som sagt, jeg vil afvente, om det ærede Medlem vil give en Erklæring omtrent som den af mig nævnte, at han ikke har havt til Hensigt at ærekrænke disse Mænd, som have ønsket Folke-thingets Samtykke til at jagtøge ham. Vil han afgive en saadan Erklæring, stemmer jeg naturligvis mod Mindretallets Indstilling, hvis ikke er jeg mest tilbøielig til at stemme for den.

Formanden (Høgsbro): Jeg har nu modtaget Stenografernes Optegnelse af, hvorledes Ordene faldt fra det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds (Schjøth) i Slutningen af hans Tale, og jeg finder der bekræftet, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (Wagner) omtalte. Jeg maa derfor paatale de faldne Udtalelser som aldeles utilstedelige her i Salen.

Saltier: Jeg skal lige overfor den ærede Ordfører for Flertallet (H. Holm) tillade mig nogle Bemærkninger. Jeg skal ganske vist indrømme, at som almindelig Regel maa det siges, at den Omstændighed, at visse Personer føle sig fornærmede ved visse Udtalelser, der ere faldne her i Thinget, i og for sig ikke skal være et tilstrækkeligt Motiv for det høie Thing til, som det her kaldes, at udlevere den Paagjældende; derimod mener jeg, at dette ikke kan gjælde i det nærværende Tilfælde. Forholdet er jo nemlig det, at der foreligger Yttringer, om hvis ærerørlige Karakter der ikke kan være fjerneste Tvivl. Det er jo ikke muligt at angribe Folks Værdstærkere, end naar man siger, at de ere aldeles foragtelige. Nu opstaar det Spørgsmaal: Sigter man derved til bestemte Personer? Og saa vil jeg dertil sige, at det har overordentlig Meget at sige, naar de Paagjældende komme og melde sig og sige: Vi føle os ramte, vi føle Slaget saaledes, som det er tilføiet os; det er nemt nok for Andre, som ikke have modtaget Slaget, at sige: Ja, det gjælder ikke jer; men vi føle